

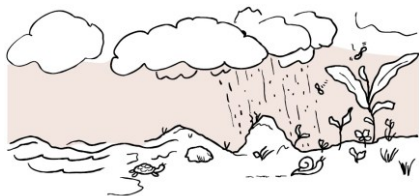
YOUCAT – katekizem za mlade

Naredi naravoslovje Stvarnika za odvečnega?

Ne. Stavek »Bog je ustvaril svet« ni zastarela naravoslovna izjava. Gre za teološko izjavo, torej izjavo o Božjem smislu (*theos* = Bog, *logos* = smisel) in izvoru stvari.

(KKC 282–289)

Poročilo o stvarjenju ni naravoslovna razlaga nastanka sveta. »Bog je ustvaril svet« je teološka izjava, kjer gre za odnos sveta do Boga. Bog je svet hotel; spremlja ga in ga bo dovršil. *Ustvarjenost* je trajna kvaliteta stvari in elementarna resnica o njih.

Je svet proizvod naključja?

Ne. Vzrok sveta je Bog, ne naključje. Svet ni niti glede svojega izvora niti glede svoje notranje ureditve in naravnosti k cilju proizvod 'nesmiselno' delujočih dejavnikov.

(KKC 295–301, 317–318, 320)

Kristjani verujemo, da lahko Božji rokopis beremo v njegovem stvarstvu. Znanstvenikom, ki govorijo o celoti sveta kot o naključnem, nesmiselnem in brezciljnem procesu, je Janez Pavel II. leta 1985 odvrnil: »Spričo veselja, v katerem je navzoča tako kompleksna organizacija njegovih elementov in tako čudovita naravnost k cilju v njegovem življenju, govoriti o naključju, bi pomenilo isto kot prenehanje iskanja razlage sveta, kot ga vidimo. Dejansko bi to pomenilo sprejemati posledice brez vzroka. Pomenilo bi odpoved človeškemu razumu, ki bi na ta način zavrnil razmišljanje in iskanje rešitve problemov.«

ŽE JUTRANJE SONCE JE VZŠLO

Že jutranje je sonce vzšlo, iskreno prosimo Boga, da sredi dnevnih opravil obvaruje nas hudega.

Naj jezik brzda nam, kroti, da ne razvname se prepri, skrbno nam varuje oči, da ne zgube se v ničnosti.

Srce naj naše čisto bo, preudarno, brez nespameti, v pijači zmernost in v jedeh, telo uporno naj kroti.

Ko spet se bo poslovil dan, zagrne nočna nas temá, naj vsakdo v čistosti srca, slavi predobrega Boga.

Bogu Očetu slava, čast in njemu, ki je Sin njegov, enako Duhu Svetemu, tako sedaj in vekomaj. Amen.

Iz Bogoslužnega molitvenika Cerkve

NARAVNAN KORAK V SMERI BOGA

Cerkveno leto nam daje tudi praznik vseh svetih. Antropološko bi lahko zatrili, da slehernik globoko v sebi čuti, da je končno bitje. A v ustroju današnjega sveta je zelo malo prostora za umiranje, smrt, odhajanje, presežnost. In vendar – kako zanimivo, pomenljivo – ravno v svetu, kjer ni prostora za smrt, država predpiše prost dan za smrt; ta dela prost dan, ki ni praznik, celo zanimivo poimenuje *dan mrtvih*. Dan, posvečen spominu na preminule svoje in znance. Tako smrt vsaj enkrat letno vstopi v našo zavest ...

In tako se ob prižiganju svečk ozaveščamo – čisto počasi, skozi vse življenje – da bo »verjetno« tudi z nami enkrat tako. To misel danes v modernosti pošiljamo na stran podobno, kot podimo otroke daleč stran od pogrebov, četudi umre babica. Vendar je dogodek z obiskom pokopališča podobno množičen kot blagoslov jedil na veliko soboto. Na pokopališče se zgrinjajo skoraj vsi, kar lahko vidimo tako po obisku kot po številu prižganih svečk. Še neveren človek torej praznuje dan mrtvih in vendarle dojame ter prizna, da je na koncu (zemeljskega) življenja smrt. Tako si moramo tudi verni priznati in praznovati. Najprej, da je to dan mrtvih. Potem pa praznik nadgraditi v skladu z bogato versko tradicijo: mrtvi so na poti k svetosti – zato se za vernega spodobi izreči »praznik vseh svetih« in dan kasneje »dan vseh vernih rajnih«.

»Morda vas bo presenetila trditev, da ima vsakdo prirojeno poželenje po Bogu.« Tako zatrjuje jezuit James Martin. »Biti brez poželenja pomeni biti mrtev,« še dodaja. Poželenje nas bolj ali manj asociira na nekaj slabega, na cono seksualnosti, denimo. Vendar se v svoji etimologiji lahko uporablja za vsako željo, ki jo imamo. In željo po Bogu vsekakor imamo. Vsi! Eni jo bolj čutimo, imamo pred sabo, drugim je morebiti bolj skrita, potisnjena globoko v kamrico njihovega srca.

Željo po Bogu potešimo ob vsakem zbližanju z njim – tudi ob takšnih dneh, kot je praznik vseh svetih in vseh vernih rajnih. Ob tem prazniku se res lahko vprašamo, kako poželenje po Bogu zapolnjujemo. Včasih uveljavljamo svoj prav – in kljub vsem dobrinam postajamo vse bolj izpraznjeni. A v takem primeru gre za napačno zapolnitev omenjenega poželenja, kot je denimo zapolnjevanje z denarjem, dobrim položajem, ukazovanjem, zasvojenostmi ... Vsemu temu je skupni imenovalec kopičenje. Vendar edini, resnični uspeh dosežemo, ko se naslonimo na Boga. To se lahko zgodi na različne načine. Ko hvalimo Boga zaradi naravnih lepot, ob ganjenosti nad resničnimi prijatelji, s premišljevanjem o vseh darovih, ki smo jih prejeli, ali ob misli na ljudi, ki nam jih je dobri Bog namenil, pa so zdaj že pri njem. Jesensko premišljevanje o odmiranju nas dvigne na poseben način. Postajamo bolj človeški – s tem pa tudi bolj Božji. In smo tako pripravljeni tudi na srečanje z Bogom. Eno takih je srečanje lahko doživimo tudi v zakramentu sv. spovedi. Naj bo to prvi korak, da svoje korake po življenjski poti naravnamo proti njemu ... in do njega nekoč tudi prispemo.

Po: J. Mevec, Ognjišče 11/22